

บทที่ 7

บันทึกคดีประเภทชีวประวัติและประวัติศาสตร์

เด็กเป็นทรัพยากรบุคคลอันมีค่าซึ่งผู้ใหญ่ควรจะต้องมองเห็นซึ่งถึงความจริงข้อนี้ ความเข้าใจที่ชัดเจนก็คือ ควรทราบว่าโลกของเด็กคือโลกในวันนี้ซึ่งหมายถึงปัจจุบันที่กำลังดำเนินอยู่นั้น ในเรื่องของชีวประวัติและประวัติศาสตร์ เด็กจะไม่มี ความเข้าใจซาบซึ้งมากนัก ทั้งนี้ เพราะความเข้าใจในเรื่องกาลเวลานั้น เด็กยังเข้าใจได้ไม่แน่นอน พัฒนาการของความเข้าใจในเรื่องกาลเวลานั้นจะค่อย ๆ พัฒนาขึ้นตามวัยของเด็ก ประสบการณ์ของเด็กจะช่วยให้เด็ก เข้าใจเหตุการณ์ที่ผ่านพ้นมาได้ การศึกษาชีวประวัติและประวัติศาสตร์จะช่วยให้เด็กมองเห็น ภาพเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น หรือสิ่งที่เกิดขึ้นกับมนุษย์ได้กว้างและชัดขึ้น โดยถือว่าภาพจำลอง เหล่านั้นเป็นประสบการณ์ที่มีค่ายิ่ง

บันทึกคดีประเภทชีวประวัติ

ชีวประวัติเป็นเรื่องชีวิตจริงของคนที่ได้ต่อสู้ดิ้นรนและฟันฝ่าอุปสรรคนานาประการ จนประสบความสำเร็จเป็นที่น่าสนใจแก่บุคคลทั้งปวง เรื่องราวของชีวิตเช่นนี้จึงได้มีผู้อื่นเขียนขึ้น

โดยธรรมชาติ ความอยากรู้อยากเห็นเรื่องราวเกี่ยวกับชีวิตของคนมีมาตั้งแต่บรรพกาล ตัวอย่างที่แสดงให้เห็นในปัจจุบันก็คือ การที่เด็กหญิงซื้อนิตยสารภาพยนตร์เพื่อหวังว่าจะได้อ่าน เรื่องราวชีวิตของดารานักภาพยนตร์ที่ตนนิยมชมชอบ ส่วนเด็กชายที่ซื้อนิตยสารกีฬา ก็เพื่อต้องการ รู้เรื่องราวของนักกีฬาที่เด่น ครั้นเด็กโตขึ้น ความอยากรู้อยากเห็นในเรื่องชีวิตคนก็ขยายวงกว้าง ไปหลายอาชีพ เช่น นักปกครอง นักธุรกิจ เกษตรกร อุตสาหกรรม แพทย์ นักวิทยาศาสตร์ ศิลปิน ฯลฯ ชีวประวัติสั้น ๆ ที่เด็กได้อ่านในสมัยเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาหรือ อ่านจากหนังสือจะช่วยเร้าความอยากรู้อยากเห็นเรื่องราวชีวิตคนที่มีชื่อเสียงทั้งหลายได้อย่างดียิ่ง

ชีวประวัติเป็นสิ่งมีค่าเหนือกว่าการตอบสนองความอยากรู้อยากเห็นของเด็ก กล่าวคือ ชีวประวัติของบุคคลจะช่วยให้เด็กมองชีวิตชัดขึ้น ทำให้เด็กเป็นคนสมบูรณ์คน การที่เด็กได้อ่าน

ชีวประวัติของบุคคลอื่นจะทำให้เด็กเกิดความคิดใหม่และเจตคติใหม่ ชีวประวัติของบุคคลจึงเป็นแรงบันดาลใจให้เด็กปรารถนาจะกระทำความดี กระทำสิ่งที่มีประโยชน์ และต้องการสร้างความสำเร็จในชีวิตของตนขึ้นเช่นเดียวกัน

เรื่องเกี่ยวกับชีวประวัติที่ผู้เขียนวรรณกรรมสำหรับเด็กจะเขียนขึ้นนั้นมีข้อควรพิจารณาดังนี้

1. **เกณฑ์การเขียนเรื่องชีวประวัติสำหรับเด็ก** วรรณกรรมเกี่ยวกับชีวประวัติสำหรับเด็กย่อมแตกต่างกับวรรณกรรมเกี่ยวกับชีวประวัติสำหรับผู้ใหญ่ ทั้งนี้เพราะเด็กอ่านเรื่องชีวประวัติเหมือนอ่านหนังสือบันเทิงคดี นั่นคือ การดำเนินเรื่องต้องรวดเร็ว เหตุการณ์และการกระทำทุกอย่างต้องน่าตื่นเต้น ฉะนั้น เด็กจึงต้องการอ่านเรื่องชีวประวัติที่เขียนแบบนิทานและเขียนต่อเนื่องกันไป เด็กไม่ต้องการข้อเขียนที่รวบรวมข้อเท็จจริงและวันเดือนปี เด็กเพียงต้องการจะรู้จักบุคคลเหมือนอย่างที่คุณปัจจุบันที่กำลังดำเนินชีวิตอยู่เท่านั้น

2. **การเลือกเรื่องเขียน** การเลือกเรื่องเขียนวรรณกรรมสำหรับเด็กประเภทชีวประวัติจะต้องเลือกเรื่องใกล้ตัวเด็กที่เด็กสนใจ หรือเรื่องทั่วไปที่คนรู้จักกันดี เช่น บุคคลสำคัญ กวี นักเขียน นักดนตรี นักกีฬา ศิลปิน เป็นต้น การเขียนเรื่องชีวประวัติสำหรับเด็กจะต้องเขียนส่วนดีของชีวิตเท่านั้น ส่วนเสียไม่ควรเขียน ทั้งนี้เพราะต้องการให้เด็กเห็นความยิ่งใหญ่ของเจ้าของชีวประวัติเพื่อให้เด็กจดจำเป็นเยี่ยงอย่าง

3. **บทบาทของตัวละคร** ตัวละครในเรื่องชีวประวัติสำหรับเด็กจะต้องเป็นแบบฉบับชีวิตจริง เด็กที่อ่านเรื่องชีวประวัติไม่เพียงแต่จะได้รู้เรื่องราวเกี่ยวกับตัวละครเท่านั้น ยังจะได้รู้และเข้าใจความเป็นมนุษย์ที่ประกอบด้วยข้อบกพร่องและข้อดีของตัวละครด้วย การเขียนเรื่องเช่นนี้ อย่าต่อเติมจนทำให้ตัวละครในเรื่องเป็นผู้ยิ่งใหญ่ที่เกินความเป็นจริง แต่ต้องเขียนให้ตัวละครกระทำในสิ่งที่เป็นไปได้ด้วยเหตุด้วยผล

4. **ท่วงทำนองการเขียน** เรื่องชีวประวัติมีแนวการเขียนได้ 3 ชนิด คือ ชีวประวัติแท้จริง ชีวประวัติที่แต่งขึ้น และบันเทิงคดีประเภทชีวประวัติ ชีวประวัติแท้จริงเหมาะสำหรับผู้ใหญ่เพื่อการศึกษาค้นคว้า ชีวประวัติที่แต่งขึ้นเหมาะสำหรับเด็ก เพราะเด็กชอบรับและนิยมชมชอบ เนื่องจากผู้เขียนมีอิสระที่จะเขียนให้นำอ่านโดยไม่ต้องรายงานข้อเท็จจริงที่น่าเบื่อหน่าย อาจเติมเสริมแต่งให้สนุกสนานเพลิดเพลินได้ตามความสามารถของตนแต่ไม่เกินความจริง กลวิธีการเขียนอาจเล่าเรื่องหรือใช้บทสนทนาก็ได้ ส่วนบันเทิงคดีประเภทชีวประวัติจะมีจินตนาการเข้ามาเกี่ยวข้อง ฉะนั้น ผู้เขียนวรรณกรรมสำหรับเด็กจึงมักนิยมเขียนวรรณกรรมชีวประวัติ

ประเภทนี้มากที่สุด และเด็กก็ชอบอ่านวรรณกรรมประเภทนี้ด้วย เพราะการดำเนินเรื่องรวดเร็ว ไร่ใจและสนุกสนาน

5. **แก่นของเรื่อง** เรื่องชีวประวัติทุกชนิดจะต้องมีการตีความเรื่องของผู้เขียนเพื่อดูว่า ผู้เขียนเน้นสิ่งใด นั่นคือ ต้องการทราบว่าผู้เขียนมองเห็นชีวิตของตัวละครในเรื่องเป็นไปในด้านใด ส่วนใหญ่แล้วแก่นของเรื่องมักจะอยู่ที่ชื่อเรื่อง

บันทึกคดีประเภทประวัติศาสตร์

เด็กย่อมสนใจเรื่องราวชีวิตในสมัยก่อน หากมีผู้เขียนหรือเล่าเรื่องให้ฟังโดยที่เขาไม่เคยเห็นหรือไม่เคยรู้จักมาก่อน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเหตุการณ์และสถานการณ์ที่เกิดขึ้นแตกต่างจากชีวิตความเป็นอยู่ในปัจจุบัน การเขียนบันทึกคดีประเภทประวัติศาสตร์ ผู้เขียนจะต้องพยายามสร้างสิ่งที่ผ่านไปในอดีตขึ้นมาใหม่ให้ผู้อ่านรู้และเข้าใจ เหตุการณ์และการกระทำในอดีตจะต้องสื่อความเข้าใจชีวิตและจิตใจตามระยะเวลาที่ผ่านมาให้เด็กเข้าใจได้ดีด้วย

เรื่องเกี่ยวกับบันทึกคดีประเภทประวัติศาสตร์ ที่ผู้เขียนวรรณกรรมสำหรับเด็กจะเขียนขึ้นนั้น มีข้อควรพิจารณาดังนี้

1. **เกณฑ์การเขียนบันทึกคดีประเภทประวัติศาสตร์สำหรับเด็ก** การเขียนบันทึกคดีประเภทประวัติศาสตร์มิใช่เป็นเพียงการเล่าเรื่องให้สนุกสนานตื่นเต้นเท่านั้น แต่จะต้องทำให้เรื่องที่น่าสนใจนั้นถูกต้องด้วย ในเนื้อเรื่องจะต้องทำให้เด็กเข้าใจสภาพของสิ่งแวดล้อมทางกายภาพที่ตรงกับเวลาและยุคสมัยนั้น ๆ รวมทั้งจิตใจและความรู้สึกนึกคิดของคนในสมัยที่กล่าวถึงนั้นด้วย เรื่องราวต่าง ๆ ที่เขียนจะต้องถูกต้องตามความเป็นจริงตามกาลสมัย ผู้เขียนเรื่องที่ตีต้องแสดงให้เห็นแก่นของเรื่องได้เหมือนหนังสือบันทึกคดีประเภทอื่น ๆ นอกจากนี้ บันทึกคดีประเภทประวัติศาสตร์จะต้องมีตัวละครที่เป็นเด็กชายหรือเด็กหญิงที่มีชีวิตเป็นเด็กในช่วงเวลานั้น ซึ่งต้องมีความหมายต่อเด็กด้วย สถานที่และเหตุการณ์อาจเปลี่ยนแปลงไปได้ตามกาลเวลา แต่ธรรมชาติของมนุษย์จะต้องคงที่เสมอ นั่นคือ จะต้องเหมือนกันทั้งมนุษย์ในอดีตและปัจจุบัน

2. **เรื่องก่อนประวัติศาสตร์** ขณะที่เด็กตื่นเต้นสนใจกับมนุษย์ที่ขึ้นไปสู่ดวงจันทร์และดวงดาวอื่น ๆ เด็กก็ย่อมย้อนทวนอดีตกลับไปสนใจมนุษย์คนแรกที่มีขึ้นในโลกเช่นเดียวกัน แม้จะไม่มีใครทราบเรื่องราวของมนุษย์ก่อนประวัติศาสตร์ได้แน่ชัด แต่นักมานุษยวิทยาและนักธรณีวิทยาสามารถให้ข้อมูลทางด้านวิทยาศาสตร์ ซึ่งเป็นไปได้ที่จะจินตนาการการดำรงชีวิตในระยะก่อนประวัติศาสตร์ เรื่องก่อนประวัติศาสตร์มักจะเป็นเรื่องที่มนุษย์อยู่กันเป็นเผ่าต่าง ๆ

มีการกินอยู่อย่างคนป่า กินอาหารดิบ ๆ ออกล่าสัตว์ ต่อสู้กันเองเพื่อชิงความเป็นใหญ่หรือต่อสู้กับชนเผ่าอื่น อาศัยอยู่ตามถ้ำ ป่า และเขา อย่างเช่นชีวิตความเป็นอยู่ของมนุษย์สมัยหินซึ่งมีทั้งเรื่องความรัก การแต่งงานและประเพณีต่าง ๆ ของมนุษย์ยุคนี้

3. **เรื่องประวัติศาสตร์ยุคโบราณ** เรื่องเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ยุคโบราณเป็นเรื่องน่าสนใจสำหรับเด็กเป็นอย่างยิ่ง เพราะเรื่องประวัติศาสตร์ยุคโบราณมีการขยายอาณาเขตมีตัวเอกซึ่งเด็กนิยมชมชอบ ตัวเอกล้วนแสดงความกล้าหาญ เด็ดเดี่ยวและทรงพลังกำลัง เรื่องประวัติศาสตร์ยุคโบราณอาจเขียนเรื่องเกี่ยวกับประเทศอียิปต์ ประเทศกรีก ประเทศโรมัน ประเทศอังกฤษ ประเทศฝรั่งเศส ประเทศจีน และประเทศอินเดีย เป็นต้น เรื่องเช่นนี้อาจเป็นเรื่องเกี่ยวกับชาวไวคิง กษัตริย์อาเธอร์ การสร้างพีระมิด สวนลอยบาบิโลน กำแพงเมืองจีน ฯลฯ เรื่องเหล่านี้ตื่นเต้นและเร้าความสนใจเด็กให้อยากรู้ อยากเห็นอย่างยิ่ง

4. **เรื่องประวัติศาสตร์ยุคใหม่** เรื่องประวัติศาสตร์ยุคนี้อาจเกี่ยวกับการค้นพบทวีปอเมริกา การสำรวจดินแดนใหม่ในถิ่นต่าง ๆ รวมทั้งการผจญภัยในการบุกเบิกเพื่อตั้งหลักแหล่งใหม่ด้วย สำหรับเรื่องเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ไทย อาจเขียนเรื่องที่เกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์ตั้งแต่สมัยกรุงสุโขทัยจนถึงสมัยปัจจุบันนี้ อาจเป็นเรื่องเกี่ยวกับความกล้าหาญของบูรพกษัตริราชเจ้า เรื่องความเป็นอยู่ของชาวบ้านในสมัยต่าง ๆ หรือเรื่องวีรกรรมของบุคคลในประวัติศาสตร์ซึ่งมีอยู่มากมายล้วนน่าสนใจทั้งสิ้น

ข้อควรคำนึงถึงในการเขียนวรรณกรรมสำหรับเด็กเกี่ยวกับบันเทิงคดีประเภทชีวประวัติและประวัติศาสตร์ คือ

1. **วัยของเด็ก** เด็กที่อ่านหนังสือบันเทิงคดีประเภทชีวประวัติและประวัติศาสตร์มีทั้งเด็กเล็กและเด็กโต ถ้าเป็นเด็กเล็กเรื่องไม่ควรยาวมากนัก มีภาพประกอบมาก ๆ เน้นตัวอย่างหรือแก่นของเรื่องชัดเจนโดยที่เด็กไม่ต้องค้นหาหรือตีความเอง ส่วนเด็กโตเนื้อเรื่องยาวขึ้นรูปภาพน้อย มุ่งเสนอเนื้อหาสาระโดยละเอียด ตัวอย่างและแก่นของเรื่องไม่ต้องบอกให้ทราบโดยตรง เด็กสามารถค้นหาเองได้

2. **ความต้องการจำเป็นของมนุษย์** ในเรื่องบันเทิงคดีประเภทชีวประวัติและประวัติศาสตร์ ผู้เขียนสามารถนำชีวิตของมนุษย์ในอดีตมาตีแผ่เป็นตัวอย่างให้เด็กเห็นได้ ฉะนั้น ผู้เขียนต้องการสนองความต้องการของเด็กในด้านใดก็สามารถนำความต้องการของเด็กด้านนั้น ๆ มาเสนอได้แต่ละเรื่องที่ยกขึ้น เช่น ความต้องการที่จะมีชีวิตอยู่ ความต้องการความมั่นคงทางเศรษฐกิจ ความต้องการความมั่นคงทางสังคม ความต้องการให้ตนเองมีคุณค่า ความต้องการ

มีสุขภาพสมบูรณ์ ความต้องการอิสระเสรีภาพ เป็นต้น ต้องการเห็นด้านใดก็เสนอเรื่องเกี่ยวกับ
ชีวประวัติและประวัติศาสตร์ด้านนั้น

3. **คุณธรรม** คุณธรรมเป็นสิ่งสำคัญที่จะสอดแทรกลงไปในเรื่องบันเทิงคดีประเภท
ชีวประวัติและประวัติศาสตร์ จะให้คุณธรรมแก่เด็กไปโดยที่เด็กไม่รู้ตัว เพราะสิ่งเหล่านี้มีตัวอย่าง
อยู่ในตัวละครที่ปรากฏอยู่ในเรื่องซึ่งเด็กพร้อมที่จะประพฤติปฏิบัติตามไปโดยปริยาย ฉะนั้น
การสอดแทรกคุณธรรมก็สามารถสอดแทรกจากตัวละครสำคัญต่าง ๆ เหล่านี้ คุณธรรมที่
ต้องการอาจเป็นความกล้าหาญ ความซื่อสัตย์ ความจงรักภักดี ความมรยัสต์ ความประหยัด
ความมานะอดทน ความพากเพียรพยายาม ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ความเมตตากรุณา ฯลฯ คุณธรรม
เหล่านี้ล้วนสรรค์สร้างได้จากบันเทิงคดีประเภทชีวประวัติและประวัติศาสตร์ทั้งสิ้น

4. **วัฒนธรรมไทย** เรื่องบันเทิงคดีประเภทชีวประวัติและประวัติศาสตร์ ย่อมกล่าวถึง
กาลเวลาที่ผ่านมา การประพฤติปฏิบัติของบุคคลในระยยะเวลานั้นและตามสถานการณ์ต่าง ๆ
ชีวิตวัฒนธรรมไทยย่อมปรากฏอยู่เป็นอันมาก การจะเน้นเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรม
อันดีงามของไทยให้ปรากฏเพื่อเป็นการวางรากฐานให้แก่เด็กได้ประพฤติปฏิบัติต่อไป เช่น การ
เคารพผู้ใหญ่ การรู้จักที่ต่ำที่สูง การปฏิบัติตนต่อผู้ที่ควรเคารพ การแต่งกายที่เหมาะสมตามกาลเทศะ
และสมัย ฯลฯ สิ่งเหล่านี้จะสอดแทรกในเรื่องให้ถูกต้องตรงตามความเป็นจริงและเป็นสิ่งที่เด็ก
ถือเป็นตัวอย่งที่ดีในการประพฤติปฏิบัติด้วย

ตัวอย่างที่ 1¹
เรื่องเกี่ยวกับชีวประวัติ

---

¹ อัลเบิร์ต ชไวเซอร์. หนูน้อยเด็กดี. (กรุงเทพฯ : สุริยบรรณ, 2521). หน้า 5-25.

ทุกคืนก่อนเข้านอนหนูน้อยจะอธิษฐาน ทูลขอพระเจ้าให้อวยพระพรแก่คุณพ่อ คุณแม่ พี่น้องชายหญิง และมนุษย์ทุกคน รวมทั้งตัวเองด้วย เสร็จแล้วก็จูบลาคุณแม่ ไปนอน

คืนนั้นเขาคอร์จะหลับได้แล้ว แต่กลับลืมตาโผลง ครุ่นคิดอยู่จนตีกตื่นว่า ทำไมหนอ เราจึงอธิษฐานขอพระพรให้เพียงเฉพาะแต่คนเท่านั้น แล้วสัตว์ล่ะ ทำไมเราจึงไม่อธิษฐานขอให้พระเจ้าอวยพระพรแก่มันบ้างหนอ?

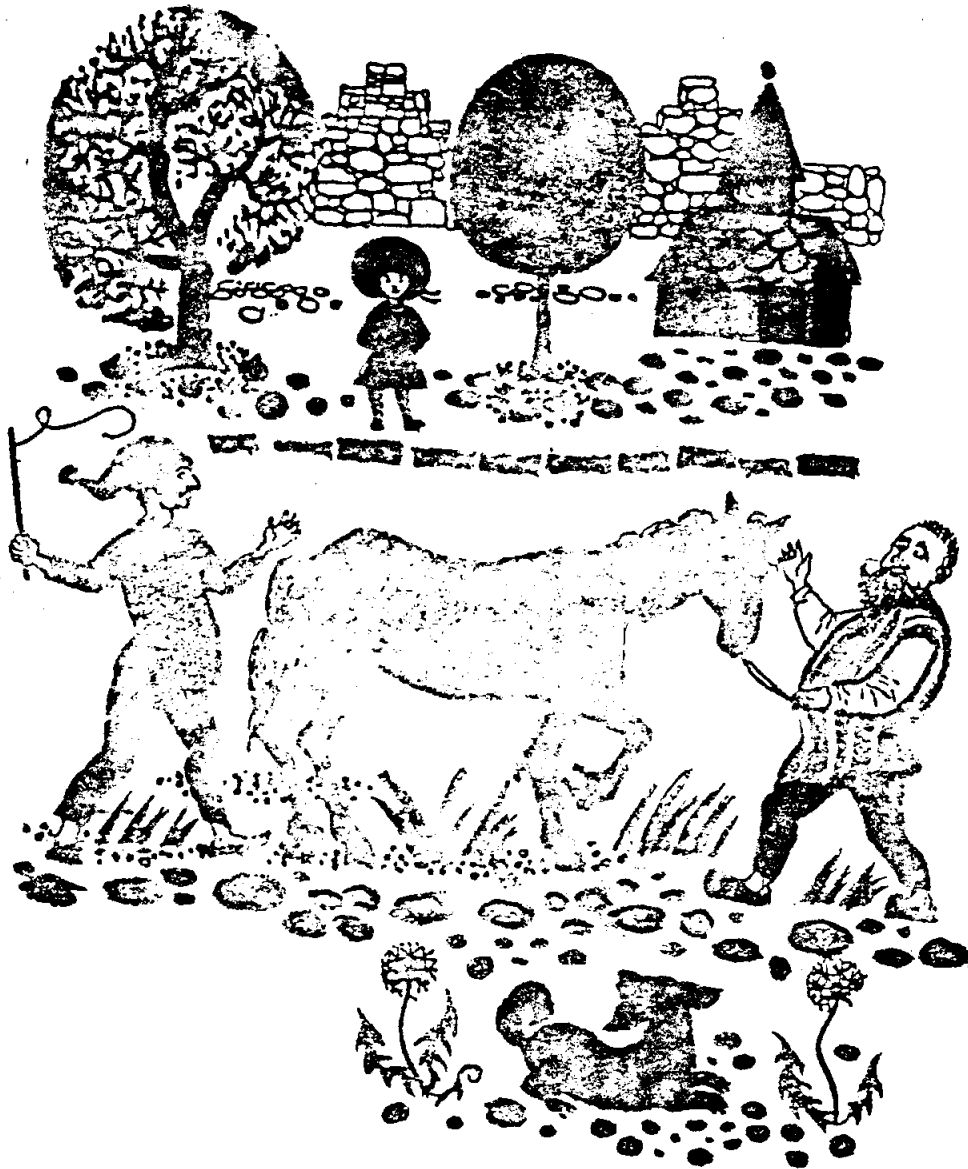
บ้านของหนูน้อยมีสัตว์หลายชนิด ทั้งตัวเล็กตัวใหญ่ สัตว์เหล่านั้นได้รับการเลี้ยงดูเป็นอย่างดี แต่เขาก็อังอดไม่ได้ที่จะคิดถึงสัตว์อื่นๆอีกมากมายที่ขาดคนเลี้ยงดู

ครั้งหนึ่งหนูน้อยพบคนจูงม้าแก่ขาหักตัวหนึ่งจะเอาไปฆ่า ดูเหมือนว่า ม้านั้นจะรู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นกับมัน จึงค่อยๆขยักเขยักเดินไปอย่างเชื่องช้า ทำทางเชื่อง ชีมน่าสงสาร คนที่จูงไปก็ทำทางร้ายไม่สงสารม้าเลย มีหน้าซำยังมีคนถือแส้คอยเขี่ยมัน พร้อมกับส่งเสียงคำขรม

หนูน้อยจ้องดูม้าที่น่าสงสารซึ่งกำลังเดินผ่านหน้าเขาไปด้วยดวงตาตื่นตระหนก แต่ความที่เป็นเด็กที่อายจึงไม่กล้าเอ่ยถามอะไร ได้แต่เก็บความรู้สึกสงสารอย่างสุดซึ้งไว้ในใจ

“จริงซันะ เราต้องอธิษฐานเผื่อสัตว์ด้วย” เขาครุ่นคิดอยู่คนเดียวบนเตียงนอน ภาพม้าแก่ที่เห็นวันนั้นเองทำให้หนูน้อยตั้งใจที่จะอธิษฐานเผื่อสัตว์ทั้งหลายทุกวัน

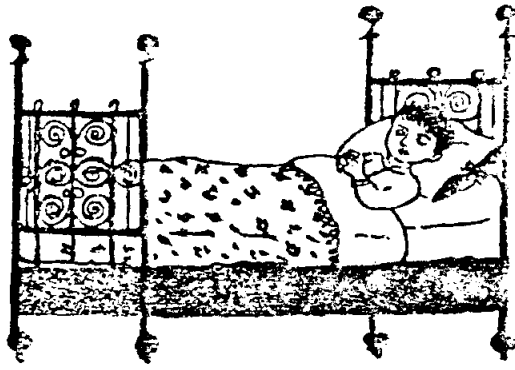
“ข้าแต่พระบิดาที่รัก ขอได้โปรดพิทักษ์รักษาและอวยพระพรสรรพสิ่ง นานาที่ทรงสร้างสรรค์ ขอได้โปรดคุ้มครองป้องกัน ให้มันพ้นจากสิ่งชั่วร้าย ให้มันได้พักผ่อนหลับสบาย”

เมื่อตอนหนูน้อยอายุได้ 8 ขวบ เขาก็ซุกซนเหมือนกับเด็กๆ ทั้งหลายในหมู่บ้าน
ที่ชอบพกหนังสติ๊กไว้ยิงอะไรเล่น วันหนึ่งเพื่อนที่โตกว่ามาชวนหนูน้อย

“ไปเที่ยวกันไหมล่ะ บนภูเขาโน้นมีนกเยอะแยะเลย เราไปยิงกันให้สนุกเถอะ”

ยิงนก...ยิงนกนะวี หนูน้อยนึกอยู่ในใจ โห! ฉันทำไม่ได้หรอก แต่เพราะไม่

อยากให้เพื่อนหัวเราะเยาะว่าเป็นคนซึ่ขลาดอ่อนแอ เขาจึงไม่ปฏิเสธ กลับเดินตามเพื่อนไป
ทั้งๆที่ไม่สบายใจเลย เหมือนมีอะไรมาถ่วงเท้าไว้ทุกอย่างก้าว

วันนั้นเป็นวันอาทิตย์ในฤดูใบไม้ผลิ ดวงอาทิตย์ยามรุ่งอรุณส่องแสงเจิดจ้า
ท้องฟ้าสีแดงงามจับตา มีนกเกาะอยู่ตามกิ่งไม้บ้าง กระโดดไปมาบ้าง ต่างส่งเสียงร้อง
เพลงกันอย่างเพลิดเพลิน

หนูน้อยมองดูนกอย่างสงสารขณะที่เพื่อนๆเตรียมหนังสือตีกอยที่พร้อมที่จะยิง
อย่า! อย่าทำมัน! เสียงห้ามดังก้องอยู่ในใจของหนูน้อย ขณะที่ระฆังโบสถ์
ดังกังวานขึ้น เหมือนจะเตือนว่า อย่าฆ่ามัน... อย่าฆ่ามัน... ทันใดนั้นพ่อหนูน้อยก็ตัด
สินใจเหวี่ยงหนังสือตีกไปข้างหน้าโดยแรง เป็นเหตุให้พวกนกเหล่านั้นแตกตื่นบินหนีไป
แล้วเขาก็วิ่งกลับบ้านด้วยดวงใจซึ่ขื่นบาน

นับแต่นั้นมา เขาก็เกิดมีความกล้าขึ้นในใจอย่างประหลาด มิใช่ว่าใครจะพากันพูดถึงตนอย่างไรก็ได้หัวเราะ สิ่งเดียวที่เขาวิตกกังวลอยู่เสมอก็คือเกรงว่าตนเองจะกระทำการอันไม่สมควรเท่านั้น

หนูน้อยคนนี้เป็นใครกันหนอ? เขาคือ อัลเบิร์ต ชไวเซอร์ บุคคลที่มีชื่อเสียงคนหนึ่งของโลกนั่นเอง ปัจจุบันมีผู้เขียนเรื่องราวของเขาพิมพ์เป็นหนังสือหลายเล่มแล้ว และจะมีเพิ่มขึ้นเรื่อยๆเมื่อคุณหนูผู้อ่านโตขึ้นก็คงจะชอบอ่านเรื่องราวรายละเอียดเกี่ยวกับชีวิตของเขาเป็นแน่

อัลเบิร์ต ชไวเซอร์ เป็นบุตรคนที่สองในจำนวนห้าคน บิดาเขาเป็นศิษยาภิบาลอยู่ในคริสตจักรเล็กๆแห่งหนึ่ง ซึ่งตั้งอยู่ชายแดนประเทศเยอรมันและฝรั่งเศส ผู้คนแถบนั้นพูดภาษาเยอรมันบ้าง ฝรั่งเศสบ้าง ดังนั้นครอบครัวของเขา ซึ่งเป็นชาวเยอรมันจึงพูดภาษาฝรั่งเศสได้ดีด้วย และเมื่อเด็กๆในครอบครัวเติบโตขึ้น แยกย้ายไปอยู่ตามที่ต่างๆ ก็มักจะส่งข่าวคราวถึงบิดามารดาเป็นภาษาฝรั่งเศสเสมอ

อัลเบิร์ต เป็นบุตรชายคนโต เติบโตมาในครอบครัวที่มีความสุข แต่เขาก็เป็นคนช่างคิด ชอบที่จะอยู่คนเดียว คิดโน่นคิดนี่ และเห็นว่าโลกนี้ยังมีอะไรต่ออะไรอีกหลายอย่างที่ไมดี ทั้งๆที่ไม่ควรจะเป็นเช่นนั้น อัลเบิร์ตสังเกตเห็นว่าครอบครัวของตนมีเสื้อผ้าห่มหอบอบอุ่นสบาย มีอาหารรับประทานอุดมสมบูรณ์ แต่เพื่อนๆบางคนต้องทนหนาวและหิวโหย

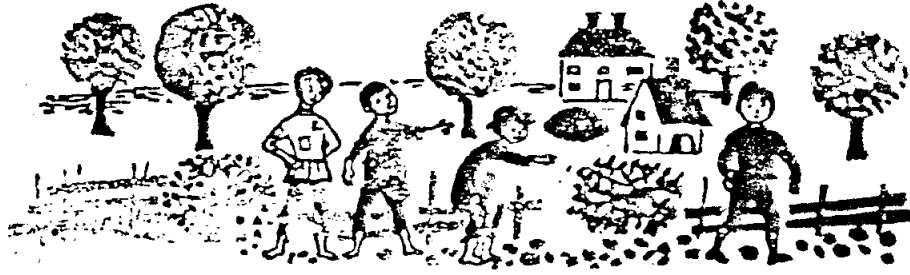
เข้าวันหนึ่งเป็นวันอาทิตย์ อัลเบิร์ตบอกกับมารดาว่า

“คุณแม่ครับ วันนี้ผมไม่ใส่เสื้อหนาวไปโบสถ์ละครับ”

“อ้าว ทำไมไม่ใส่ลูก วันนี้หนาวมากนะ ใส่เสื้อหนาวเสียเถอะ” แม่อุทานอย่างแปลกใจ

“ไม่ละครับ เด็กอื่นๆไม่เห็นเขามีใส่กันนี่ครับ”

แม้มารดาจะชี้แจงเพียงไร อัลเบิร์ตก็ไม่ยอมใส่เสื้อหนาวไปอยู่นั่นเอง ช่างดีและหัวแข็งอะไรเช่นนั้น แม่จึงลงโทษเขาฐานไม่เชื่อฟังคำสั่ง แต่ที่จริงแล้วอัลเบิร์ตไม่ได้เป็นเด็กดีหรือหัวแข็งเลย แต่เป็นเพราะเขาไม่ยอมใส่เสื้อดีกว่าเพื่อนๆของเขานั่นเอง

อัลเบิร์ตมีเสื้อผ้าดีๆแต่งไปโรงเรียนเสมอ เพื่อนๆจึงพากันล้อเลียนว่าเป็นผู้ดี
ขึ้นชื่อ แต่อัลเบิร์ตไม่สามารถจะทำให้เพื่อนเลิกล้อได้ เพราะมารดาของเขาชอบจัดหา
ข้าวของดีๆให้ลูกๆทุกคนใช้ จึงทำให้ดูผิดกับเด็กอื่นๆ ซึ่งส่วนมากมาจากครอบครัวยากจน

เมื่ออัลเบิร์ตยังเด็ก มารดาเคยเล่าให้ฟังว่า “ชื่อของลูกเหมือนกับชื่อของคุณลุง
ซึ่งเป็นพี่ชายที่แม่รักมากที่สุด คุณลุงอัลเบิร์ตใจดีมาก นึกถึงคนอื่นก่อนตัวเองเสมอ คุณ
ลุงเป็นศิษยาภิบาลเหมือนคุณพ่อฉันแหละก่อนลูกเกิดหลายปี ประเทศฝรั่งเศสและ
เยอรมันทำสงครามกัน ในเมืองที่คุณลุงอยู่เกิดขาดแคลนอาหารขึ้น สิ่งที่สำคัญและจำเป็น
มากคือ นม มีไม่พอกับความต้องการ รัฐบาลจึงจัดให้มีบัตรปันส่วนอาหารขึ้น แต่ละคน
ได้ส่วนแบ่งนมน้อยมาก แต่กระนั้นก็ดี คุณลุงก็ยังยอมแบ่งนมส่วนที่ทานได้รับให้แก่
หญิงชราผู้หนึ่ง เพราะเห็นว่าแม่เฒ่าต้องการนมนมมากกว่าท่าน”

อัลเบิร์ตตั้งอกตั้งใจฟังเรื่องที่มารดาเล่าอย่างสนใจจริงๆ

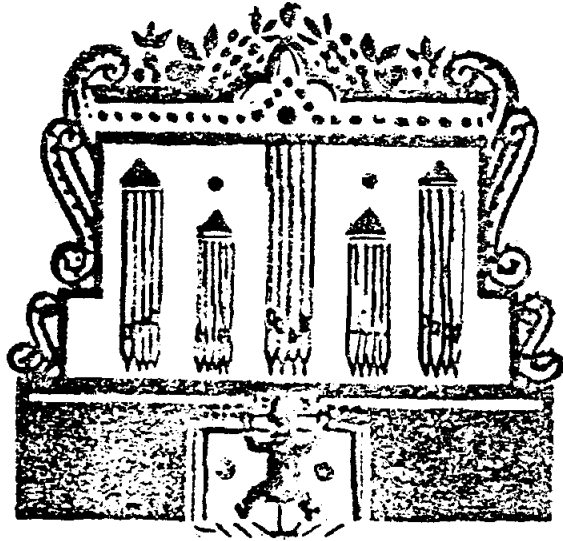
“เล่าต่อไปอีกซิครับ แม่” พ่อหนูขอร้องให้มารดาเล่าเพิ่มเติม มารดาจึงเล่า
เรื่องต่างๆของคุณลุงให้ฟังอีกหลายเรื่อง แม้อัลเบิร์ตจะลืมเรื่องอื่นๆของคุณลุงไปบ้าง
ก็ตาม แต่เรื่องคุณลุงแบ่งนมให้คนอื่นนั้นเขาไม่เคยลืมเลยตลอดชีวิต

เราอยากเป็นอย่างคุณลุงอัลเบิร์ตจริงๆ อัลเบิร์ตคิดในใจ ไม่ใช่เหมือนเพียง
ชื่อเท่านั้น แต่จะต้องมีน้ำใจดีอย่างคุณลุงด้วย

ที่บ้านของอัลเบิร์ตมีเปียโนเก่าคร่ำคร่าอยู่เครื่องหนึ่งเป็นสมบัติของคุณตา
อัลเบิร์ตทราบว่าคุณตาเล่นเก่งทั้งเปียโนและไฟฟ์ออร์แกน และยังสามารถสร้างเครื่อง
ไฟฟ์ออร์แกนได้อีกด้วย

ตอนที่อัลเบิร์ตอายุได้ 5 ขวบ บิดาจับนิ้วมือของอัลเบิร์ตวางบนคีย์เปียโนแล้ว เริ่มสอนให้เล่น เสียงไพเราะจากเปียโนที่เขาเล่นเป็นครั้งแรก ทำให้พ่อหนูตื่นเต้นมาก รู้สึกสนุกกว่าเล่นอะไรหมด

ไม่นานนักอัลเบิร์ตก็เล่นไพพ์ออร์แกนได้เก่ง ทั้งๆที่เครื่องดนตรีชนิดนี้เล่นยากมาก เพราะเป็นหีบเพลงใหญ่ มีท่อเสียงทุกตัวโน้ต เวลาเล่นใช้ทั้งมือและเท้า อัลเบิร์ตต้องเหยียดขาเล็กๆออกเต็มที่ เพื่อเหยียบก้านเสียงให้ถูกต้อง

เมื่ออัลเบิร์ตอายุได้เพียง 9 ขวบ เขาก็ได้รับอนุญาตให้เล่นไพพ์ออร์แกนที่โบสถ์ ในเวลานั้นมัสการ พ่อหนูตื่นเต้นเป็นที่สุด วันนั้นช่างเป็นวันสำคัญที่ยิ่งใหญ่เสียนี้กระไร ต่อจากนั้นก็ยังมีโอกาสเล่นในโบสถ์บ่อยๆ ไม่มีใครจะคาดฝันเลยว่า เด็กน้อยอัลเบิร์ตผู้นี้แหละ จะเป็นนักออร์แกนที่มีชื่อเสียงคนหนึ่งของโลกในเวลาต่อมา

อัลเบิร์ตชอบไปโบสถ์มาก เมื่อตอนเขาอายุเพียง 3-4 ขวบก็ได้เริ่มไปนมัสการที่โบสถ์แห่งหนึ่งในหมู่บ้านทุกอาทิตย์ หลังคาโบสถ์เป็นยอดแหลมสูงตระหง่าน งดงาม เป็นสง่า เวลานั้นยังไม่มีการสอนรวีการศึกษาสำหรับเด็ก เด็กๆจึงต้องนั่งรวมกับผู้ใหญ่ แม้อัลเบิร์ตจะยังไม่เข้าใจในพิธีนมัสการนักก็ตาม แต่ในโบสถ์มีหลายสิ่งซึ่งงดงาม ดึงดูดความสนใจของเขาอยู่ตลอดเวลา การที่ทุกคนในโบสถ์นั่งตัวตรงเป็นสง่าไม่พูดคุยกันในเวลานมัสการ พลอยทำให้เขานั่งเฝ้ากริบ สำรวมตามไปด้วย และรู้สึกชอบที่บรรยากาษในโบสถ์เป็นเช่นนั้น

บางครั้งอัลเบิร์ตมีอาการร้ายอยู่เหมือนกัน เช่นคราวหนึ่งเขาถึงกับไล่ทุบตี
น้องสาว เรื่องก็มีอยู่ว่า สองพี่น้องเล่นเกมอย่างหนึ่งกันอยู่ แต่น้องสาวไม่ตั้งใจเล่นเลย
อัลเบิร์ตจึงชนะอย่างง่ายดาย เขาโกรธมาก เพราะไม่อยากชนะง่ายๆแบบนั้น จึงพาลพาโล
เอากับน้อง เรื่องทำนองนี้เคยเกิดขึ้นที่โรงเรียนเหมือนกันในเวลาที่เพื่อนๆไม่ตั้งใจเล่น
อัลเบิร์ตแค้นเคืองทุกครั้งที่มีใครยอมให้เขาเอาชนะได้ง่ายๆ และไม่อาจจะควบคุมอารมณ์
ได้เลย แต่เมื่อเกิดขึ้นและผ่านไปแล้ว อัลเบิร์ตก็สำนึกผิดและรู้สึกเสียใจยิ่งนัก

โรงเรียนตามชนบทมีอยู่ไม่กี่ชั้นเรียน ดังนั้นพออายุได้ 9 ขวบ อัลเบิร์ตเรียนจบ
ก็ต้องไปเรียนต่อที่เมืองไกลๆ ระยะทางจากบ้านถึงโรงเรียนใช้เวลาเดินทางประมาณครึ่งชั่วโมง
อัลเบิร์ตเดินไปโรงเรียนตามลำพังทุกวัน จึงมีโอกาสชมความงามของธรรมชาติ เพลิดเพลิน
เพลินกับทิวทัศน์ทุ่งนา ท้องฟ้า เนินเขา รวมทั้งสัตว์ต่างๆ และแมลงนานาชนิด อัลเบิร์ต
เฝ้าสังเกตดูทิวทัศน์เหล่านั้นเปลี่ยนแปลงไปตามฤดูกาล และรู้สึกประทับใจในความมหัศ-
จรรย์ของธรรมชาติอย่างยิ่ง

เมื่อถึงเวลาที่อัลเบิร์ตจะต้องย้ายไปเรียนต่อในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย
ซึ่งอยู่ไกลบ้าน ต้องจากธรรมชาติที่สวยงาม จากบ้าน จากญาติพี่น้องและวัยที่สุด
ก็ต้องจากมารดาสุดที่รักไป อัลเบิร์ตก็อดไม่ได้ที่จะร้องไห้

ครั้งนี้อายุได้ 18 ปี อัลเบิร์ตก็เข้าเรียนในมหาวิทยาลัยสเตราสเบิร์ก เดิมที่เขา ก็ตั้งใจจะเรียนเป็นครู แต่พอได้มาพำนักอยู่ในเมืองใหญ่เก่าแก่ที่คูลงอัลเบิร์ตเคยอยู่ มาก่อนได้ 3 ปี ก็มีเหตุการณ์สำคัญเกิดขึ้นซึ่งเขาจะลืมเสียมิได้ เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เฉพาะกับตัวเขาเอง ไม่มีใครได้รู้เห็นและเหตุการณ์ครั้งนี้เองได้เปลี่ยนแปลงชีวิตของเขา ตั้งแต่นั้นมา

เข้าวันนั้นตรงกับวันเทศกาลเพนเทคอสในฤดูใบไม้ผลิซึ่งมีอากาศสดชื่น อัลเบิร์ต รู้สึกตัวตื่นขึ้น เขามีความสุขใจอย่างประหลาด จนอยากจะขอบคุณพระเจ้า สำหรับพระ มหากรุณาธิคุณอันล้นเหลือที่พระองค์โปรดประทานให้เขาได้เกิดในครอบครัวที่มีความสุข มั่นคง มีสุขภาพสมบูรณ์แข็งแรง สามารถทำงานคร่ำเคร่งได้ตลอดมาโดยไม่เหน็ดเหนื่อย การเล่าเรียนก็ดีขึ้นเป็นลำดับอยู่ในชั้นเรียนเก่ง ฝีมือเล่นไพพ์ออร์แกนก็เหนือกว่าใครๆ มีเพื่อนฝูงล้วนแต่เป็นคนดีๆทั้งนั้น จะคิดอะไรก็สมปรารถนาไปเสียทุกอย่าง.....

เมื่ออัลเบิร์ตนึกมาถึงตรงนี้ พลันความคิดในวัยเด็กก็หวนกลับมา เรื่องที่คน อื่นๆเป็นอันมากมิได้สมบูรณ์พูนสุขเช่นตัวเขา มีแต่ความขัดสน เจ็บป่วยทันททุกขเวทนา เฉเชิญกับชีวิตที่ซุลมุนวุ่นวาย อัลเบิร์ตกังวลใจคิดเรื่องนี้อยู่ครั้งแล้วครั้งเล่า

ไม่ยุติธรรมเลย ตัวเราจะมีโอกาสช่วยแก้ไขสภาพเหล่านี้ให้ดีขึ้นได้อย่างไรหนอ?

อัลเบิร์ตครุ่นคิดอยู่นาน ในที่สุดก็สรุปได้ว่า เขาควรจะตัดสินใจอะไรลงไป สักอย่างหนึ่ง

“เราอายุ 21 แล้ว” อัลเบิร์ตรำพึง “อีก 9 ปีก็จะ 30 ก่อนจะถึงเวลานั้นเราก็ทำอะไรได้อีกมากมาย เป็นต้นว่าเรียนหนังสือ เล่นไพฟ์ออร์แกน แต่งหนังสือ แล้วพออายุ 30 เราจะหันไปรับใช้เพื่อนร่วมโลก เพื่อขจัดความลำบากยากแค้นให้หมดสิ้นไปเรา...เราจะต้องทำอะไรอย่างหนึ่งให้ได้”

หลังจากที่เขาตัดสินใจที่จะทำตามนั้นแล้ว ก็รู้สึกว่าการตัดสินใจของเขาสงบสุขอย่างประหลาด ปัญหาต่อไปก็คือ เขาจะไปช่วยใคร ช่วยอย่างไร ตัวเขาเองก็ยังหาทราบไม่มั่นใจใจอยู่อย่างเดียวว่า จะต้องมีความหวัง พระเจ้าจะทรงเปิดทางให้เขาเป็นแน่แท้ เขาจึงมิได้ปริปากเล่าการตัดสินใจครั้งนี้ให้ใครทราบเลย

อัลเบิร์ตกลับไปเรียนต่อที่สเตราสเบิร์กจนสำเร็จการศึกษา แล้วก็ได้รับการสถาปนาเป็นศิษยาภิบาลประจำคริสตจักรเดียวกันกับที่คุณลุงอัลเบิร์ตได้เคยรับหน้าที่มาก่อน ต่อมาเขาก็ได้เข้าเป็นอาจารย์สอนในมหาวิทยาลัย และได้แต่งตำราต่างชิ้นหลายเล่ม หลายต่อหลายแห่งเชิญเขาไปเล่นไพฟ์ออร์แกน เพลงที่เขาชอบมากคือ เพลงของบาค นักแต่งเพลงชาวเยอรมันที่มีชื่อเสียงก้องโลก ทุกวันเขาจะทำงานตั้งแต่เช้าจนค่ำ และบ่อยครั้งที่อยู่ทำไปจนตึกงอนตื่นด้วยซ้ำ แต่เขาก็ไม่รู้สึกเหน็ดเหนื่อยเลย และไม่เคยลืมการตัดสินใจที่ทำให้เขามีความสุขอย่างประหลาดในครั้งนั้น ทั้งยังเฝ้าคอยคำตอบจากพระเจ้าว่าจะทรงนำทางให้เขารับใช้พระองค์ด้วยวิธีใด

เย็นวันหนึ่ง เมื่ออัลเบิร์ตอายุใกล้จะครบ 29 ปี ขณะเขากำลังนั่งอ่านหนังสือตามปกติ มีนิตยสารปกสีเขี้ยวเล่มหนึ่งสะดุดตาเขาๆจึงหยิบขึ้นมาอ่านโดยไม่ตั้งใจ พลันสายตาที่อ่านพบข่าวที่น่าสนใจเรื่องหนึ่ง แจ้งว่าชาวอาฟริกันกำลังเผชิญกับความลำบากยากแค้นนานาประการ เป็นต้นว่า ถูกคุกคามด้วยโรคภัยต่างๆ ลูกเด็กเล็กแดงไม่มีอาหารเพียงพอ ต้องอดๆ อยากๆ ไม่มีแพทย์ที่จะคอยช่วยเหลือเยียวยา

ขณะที่อัลเบิร์ตอ่านถึงคำว่าแพทย์ ความคิดอย่างหนึ่งก็แวบเข้ามาทันที แพทย์.. แพทย์ที่ชาวอาฟริกันต้องการนั้นจะต้องมีคนชื่อ อัลเบิร์ต ชไวเซอร์ ด้วยคนหนึ่ง ถูกแล้ว นี่เองคือคำตอบที่เขาเฝ้าคอยมานานปี

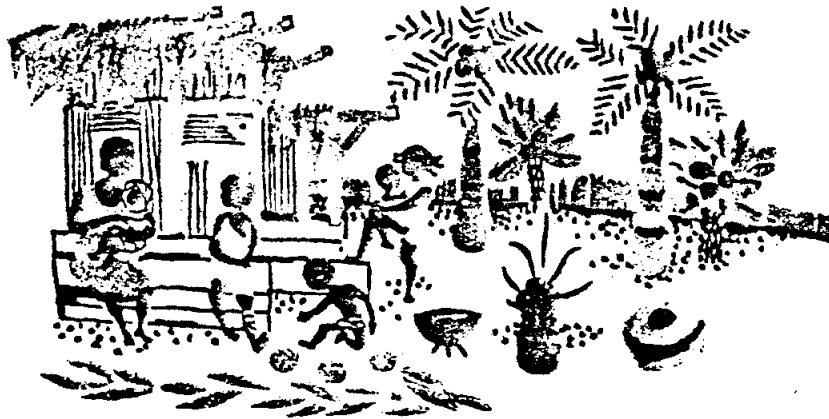
อัลเบิร์ต ชไวเซอร์ เรียนวิชาชีพมาหลายอย่างแล้วก็จริง แต่ยังไม่เคยเรียนวิชาการแพทย์มาก่อนเลย

ตามธรรมดาคนเราเมื่อมีความตั้งใจแน่วแน่และมีสุขภาพสมบูรณ์ดีแล้ว ความสำเร็จก็ย่อมตามมา อัลเบิร์ตก็เช่นเดียวกัน เขาไม่แยแสว่าใครจะคิดอย่างไรกับตัวเขา เขาได้ตัดสินใจแน่วแน่แล้ว จึงเขียนจดหมายแจ้งความจำนงไปบอกบิดามารดาและมิตรสหายให้ทราบเรื่องการตัดสินใจอย่างเด็ดเดี่ยวของเขาในครั้งนี่ หลายคนหาว่าเขาโง่บ้าง บ้าบ้าง มีอย่างที่ไหนที่บุคคลผู้มีความเป็นอัจฉริยะ ทั้งในด้านวิทยาศาสตร์ การประพันธ์ และการดนตรีอย่างเขา เกิดจะมาละทิ้งสิ่งเหล่านี้เพื่อไปจมชีวิตอยู่กับการรักษาเยียวยาช่วยเหลือชาวอาฟริกันในป่าที่บกกว้างใหญ่ไกลโพ้นโน้น....

อัลเบิร์ตทราบดีว่า เขาจะต้องเสียสละมากมายในการตัดสินใจครั้งนี้แต่ก็มุ่งมั่นว่า จะเชื่อฟังเสียงประหลาดที่ร่ำร้องอยู่ในใจของเขาเอง เขาลงมือศึกษาวิชาแพทย์ แต่ขณะเดียวกันก็ยังคงเทศนา สอนหนังสือ และเล่นไพพ์ออร์แกนต่อไปด้วย เพื่อหาเงินมาเรียนวิชาแพทย์

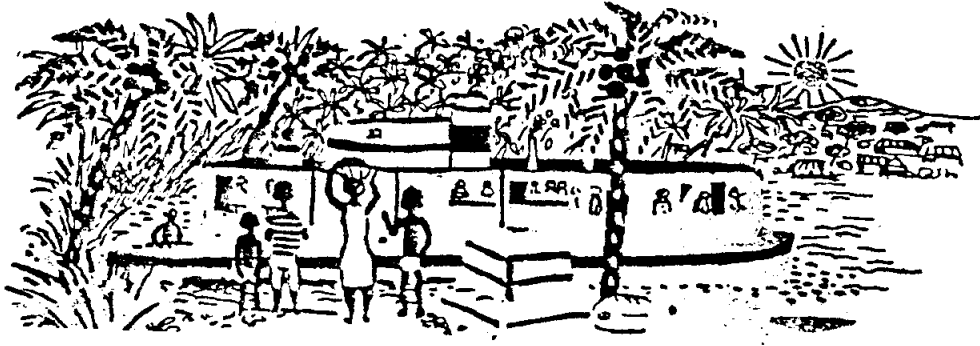
หกปีผ่านไป เขาก็ได้เป็น นายแพทย์อัลเบิร์ต ชไวเซอร์ อย่างเต็มภาคภูมิ ถึงตอนนี้เขาเริ่มจะรู้สึกตัวว่าเหน็ดเหนื่อยขึ้นมาบ้างแล้ว

ก่อนที่อัลเบิร์ตจะเดินทางไปอาฟริกา เขาจำเป็นต้องหาซื้อยาและเครื่องมือต่างๆ สำหรับใช้ในโรงพยาบาลเอาติดตัวไปด้วย ดังนั้นเขาจึงต้องการใช้เงินมากมายเพื่อซื้อสิ่งจำเป็นเหล่านั้น เงิน...เงินไม่ใช่สิ่งที่จะหาได้ง่ายๆนัก ทั้งยังเป็นเงินก้อนใหญ่อีกด้วย เขาจะหาเงินเหล่านั้นได้จากไหน มีอยู่ทางเดียวก็คือ บอกรบญกับบุคคลที่มีจิตศรัทธา ซึ่งการหาเงินแบบนี้ก็ทำได้ไม่ถนัดนัก แต่ในที่สุดเขาก็ประสบความสำเร็จ หาซื้อสิ่งที่จำเป็นได้ครบถ้วน จัดแจงบรรจุเวชภัณฑ์ลงหีบห่อใหญ่ๆถึง 70 หีบ และยังมีเหลือเงินพอที่จะจับจ่ายใช้สอยไปตลอดปีอีกด้วย

ในที่สุดก็ถึงวันนั้น วันที่อัลเบิร์ตและภรรยาซึ่งเป็นนางพยาบาลลงเรือเดินทางไปยังเมืองท่าทางตะวันตกของอาฟริกา ต่อจากนั้นก็ล่องเรือไปตามลำน้ำจนถึงเมืองแลมบาร์ริน ซึ่งอยู่ลึกเข้าไปในป่าอันกว้างใหญ่ ณ ที่นั่นแหละที่คนทั้งสองจะตั้งโรงพยาบาลขึ้น

ระหว่างการเดินทางกว่า 3 สัปดาห์ อัลเบิร์ต หวนรำลึกถึงเรื่องที่พระเยซูทรง
เคยเล่าไว้ครั้งหนึ่ง คือ เรื่องเศรษฐีที่เห็นแก่ตัว ไม่มีใจเมตตาสงสารคนยากจนที่ชื่อ
ลาซะโร ในเรื่องนี้พระองค์ทรงต้องการสอนว่า ผู้ที่ไม่เมตตาเอาใจใส่คนที่มีความทุกข์ยาก
ถือเป็นผู้ที่กระทำบาปต่อพระเจ้า อัลเบิร์ตบันทึกความรู้สึกของเขาที่มีต่อเรื่องนี้ไว้ดังนี้

“คำอุปมาเรื่องลาซะโรกับเศรษฐีนั้น เศรษฐีเปรียบได้กับคนเราที่มีโอกาสดี
มีความเจริญในทางการแพทย์ ส่วนลาซะโรเปรียบได้กับพวกอาฟริกันที่ทุกข์ยากมีโรคภัย
เบียดเบียน ไม่รู้วิธีรักษาเยียวยาและป้องกันตัว คนที่ไม่ยอมช่วยเหลือก็จะเป็นเช่นเศรษฐี
คือได้กระทำบาปต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วย”

อัลเบิร์ต หวนคิดไปถึงพวกผิวขาวที่เข้าไปกอบโกยทรัพยากรอันมั่งคั่งจาก
ดินแดนของคนผิวดำ ทั้งยังบังคับกดขี่ให้พวกเขาทำงานหนัก และคิดว่าการที่เขาเองยอม
จากบ้านเกิดเมืองนอน และสละงานที่มีชื่อเสียงมาสู่ดินแดนแห่งความลำบากยากแค้น
ครั้งนี้ ก็เพื่อชดใช้หนี้ที่พวกผิวขาวซึ่งเป็นพวกเดียวกับเขาได้ไปทำเอาไว้

ความทุกข์ยากที่พวกอาฟริกันได้รับนั้นร้ายกาจยิ่งกว่าที่อัลเบิร์ตคิดไว้มากมายนัก
คนเจ็บชาวพื้นเมืองทั้งหนุ่มและแก่ ทั้งหญิงและชายพากันมาให้เขารักษา เขาก็ปฏิบัติ
ต่อบุคคลเหล่านั้นราวกับเป็นพี่น้องที่รักของเขาทีเดียว

อัลเบิร์ต บุกเบิกงานด้านการแพทย์อยู่อาฟริกันานถึง 50 ปี โดยกลับไปพัก
ผ่อนในยุโรปบ้างเป็นครั้งคราว

ความรักอันลึกซึ้งที่พ่อหนุ่มน้อยอัลเบิร์ตมีต่อสิ่งที่มีชีวิตทั้งหลายในครั้งกระโน้น ได้เพิ่มพูนงอกงามขึ้นเป็นทวีคูณในจิตใจของเขาซึ่งบัดนี้ คือนายแพทย์อัลเบิร์ต ซไวเซอร์ ผู้เสียสละและทุ่มเทชีวิตให้กับงานช่วยเหลือผู้ทุกข์ยากในอาฟริกาโดยไม่เห็นแก่เหน็ดแก่เหนื่อย เขาได้ให้ความช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์รวมทั้งบุคคลที่คิดร้ายต่อเขาด้วยความรักเสมอมา และไม่ยอมฆ่าสัตว์หรือโค่นต้นไม้เลยนอกจากจะจำเป็นจริงๆ ตลอดชีวิตเขาได้พยายามหลีกเลี่ยงการทำลายชีวิตอื่นไม่ว่าจะเป็นคน สัตว์หรือแม้แต่พืช เพราะเขามองเห็นคุณค่าในชีวิตทุกชีวิต

บัดนี้ ณ เมืองแลมบาร์น ซึ่งเป็นป่าดงพงพีในครั้งกระโน้น มีแพทย์พยาบาลและคนอีกมากมายกำลังเจริญรอยตามอัลเบิร์ต ซไวเซอร์ ยอมสละความสบายส่วนตัวออกไปปฏิบัติงานช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ในดินแดนที่เต็มไปด้วยอันตรายและโรคภัยไข้เจ็บนานาประการโดยไม่คำนึงถึงเชื้อชาติ ภาษาหรือหวังสิ่งตอบแทนใดๆ

ใครๆ ก็พากันลืมนึกถึงอัลเบิร์ตที่พ่อหนุ่มน้อยปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะดำเนินชีวิตตามท่านไปนานแล้ว แต่หลานชายที่รักกลับเป็นบุคคลที่โลกไม่มีวันลืม นั่นก็คือ อัลเบิร์ต ซไวเซอร์ ผู้รับใช้พระเจ้ามนุษย์ และเป็นสหายของสิ่งมีชีวิตทั้งหลาย

ตัวอย่างที่ 2²
เรื่องเกี่ยวกับประวัติศาสตร์

---

² ประเทือง มุกดาเจริญ *พันท้ายนรสิงห์* (กรุงเทพฯ : อรุณสภา, 2526) หน้า 1-17

ในแผ่นดินของพระเจ้าเสือ หรือพระศรีสรรเพชญ์ที่ 8 แห่งกรุงศรีอยุธยา นั้น พระองค์ทรงโปรดการกีฬาประเภทต่าง ๆ

เมื่อว่างจากพระราชภารกิจก็เสด็จออกประพาสป่าล่าสัตว์พร้อมด้วยข้าราชการบริพาร

ครั้งหนึ่งเล่ากันว่า พระองค์เคยปลอมเป็นชาวบ้าน
ขึ้น ไปชกมวยบนเวทีที่จัดขึ้น ในงาน วัดแห่งหนึ่ง

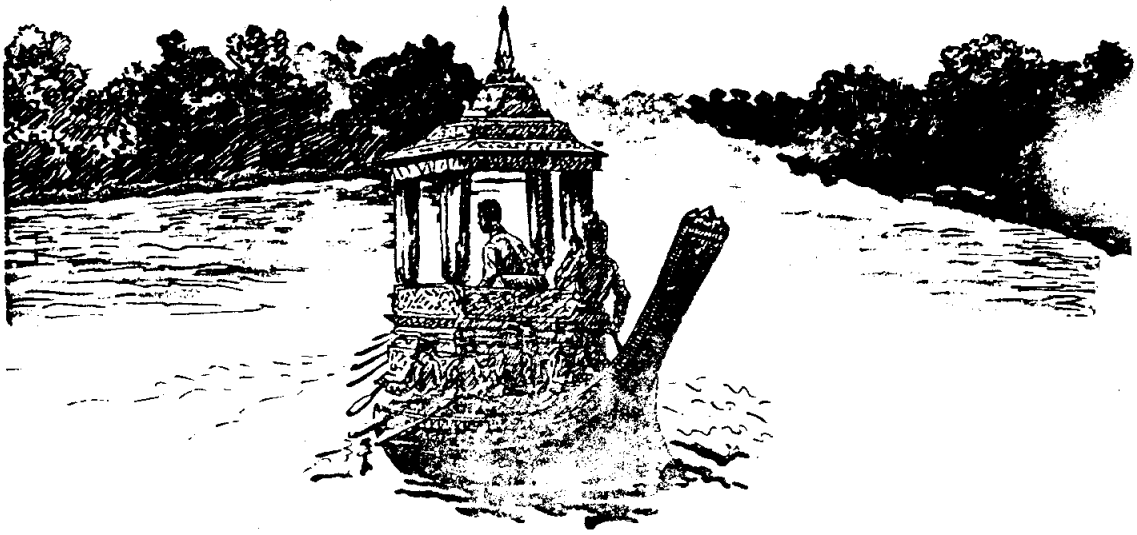
สำหรับการประพาสทางน้ำ ก็โปรดเสด็จไปทรงเบ็ดตามที่ต่าง ๆ อยู่เนื่อง ๆ

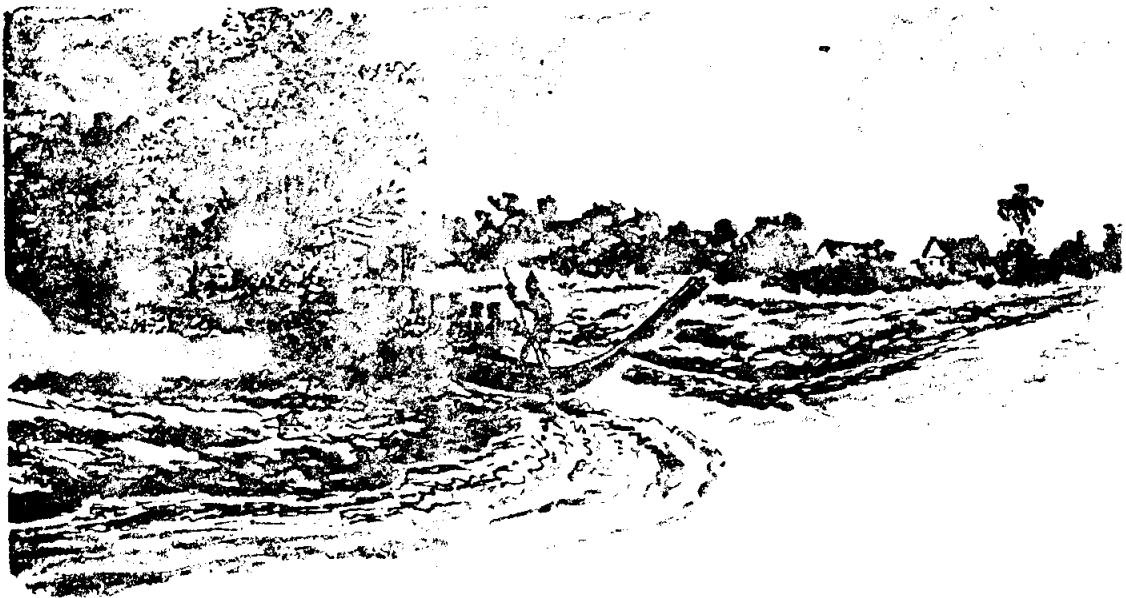
ในครั้งนั้นก็เช่นกัน พระองค์ต้องการเสด็จไปทรงเบ็ดที่ปากน้ำเมืองสาครบุรี (จังหวัดสมุทรสาคร ในปัจจุบัน) โดยประทับไปในเรือพระที่นั่งเอกชัย พันท้ายนรสิงห์เป็นนายท้ายเรือพระที่นั่งเอกชัยในการเสด็จครั้งนี้

ทุกสิ่งพร้อมแล้วที่จะออกเดินทาง พระเจ้าเสือประทับในบุษบกกลางลำเรือ ฝายประจำเรือ
ครบ พันท้ายรสิงห์เข้าประจำที่ เรือพระที่นั่งเริ่มเคลื่อนออกจากที่ ล่องไปตามลำน้ำ

ไม่มีใครคาดว่าจะเป็นเหตุสุดใจเกิดขึ้น พันท้ายนรสิงห์นั้นปฏิบัติหน้าที่นายท้ายเรืออย่างระมัด
ระวัง

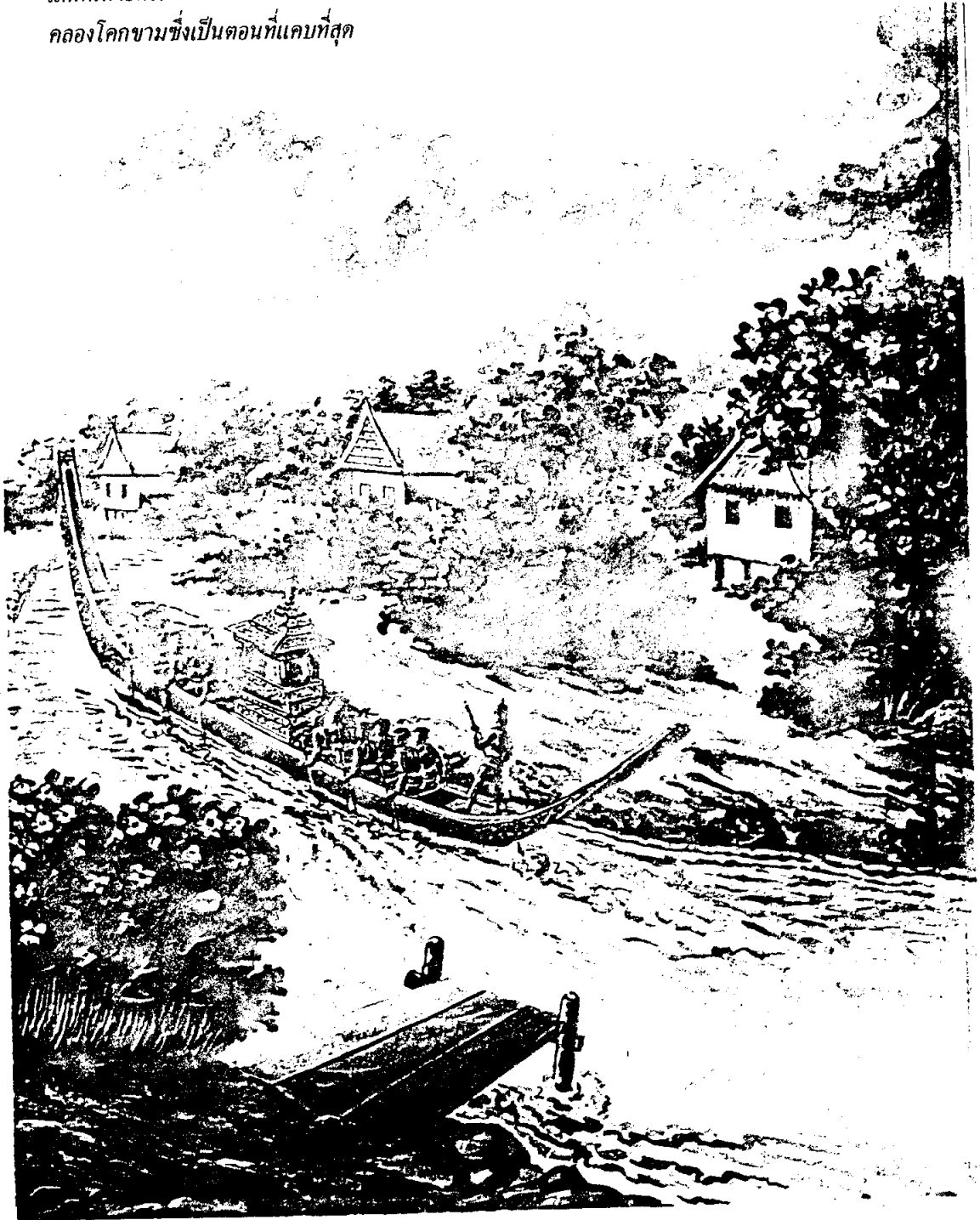
เรือต้องตามลำน้ำจนกระทั่งถึงคลองโคกขาม ซึ่งเป็นคลองที่แคบและคดเคี้ยวมาก

พันท้ายนรสิงห์ต้องเพิ่มความ
ระมัดระวังเป็นอย่างยิ่ง หน้าที่
นายท้ายเรือนั้นเป็นหน้าที่ที่ต้องรับ
ผิดชอบเรือพระที่นั่งทั้งลำ

นอกจากคลองจะคดเคี้ยวและแคบลง กระแสน้ำก็ไหลเชี่ยว ยากแก่การบังคับเรือเป็นที่สุด

แต่พันท้ายนรสิงห์ก็สามารถนำเรือพระที่นั่งผ่านไปได้อย่างปลอดภัย จนกระทั่งมาถึงบริเวณ
คลองโคกขามซึ่งเป็นตอนที่แคบที่สุด

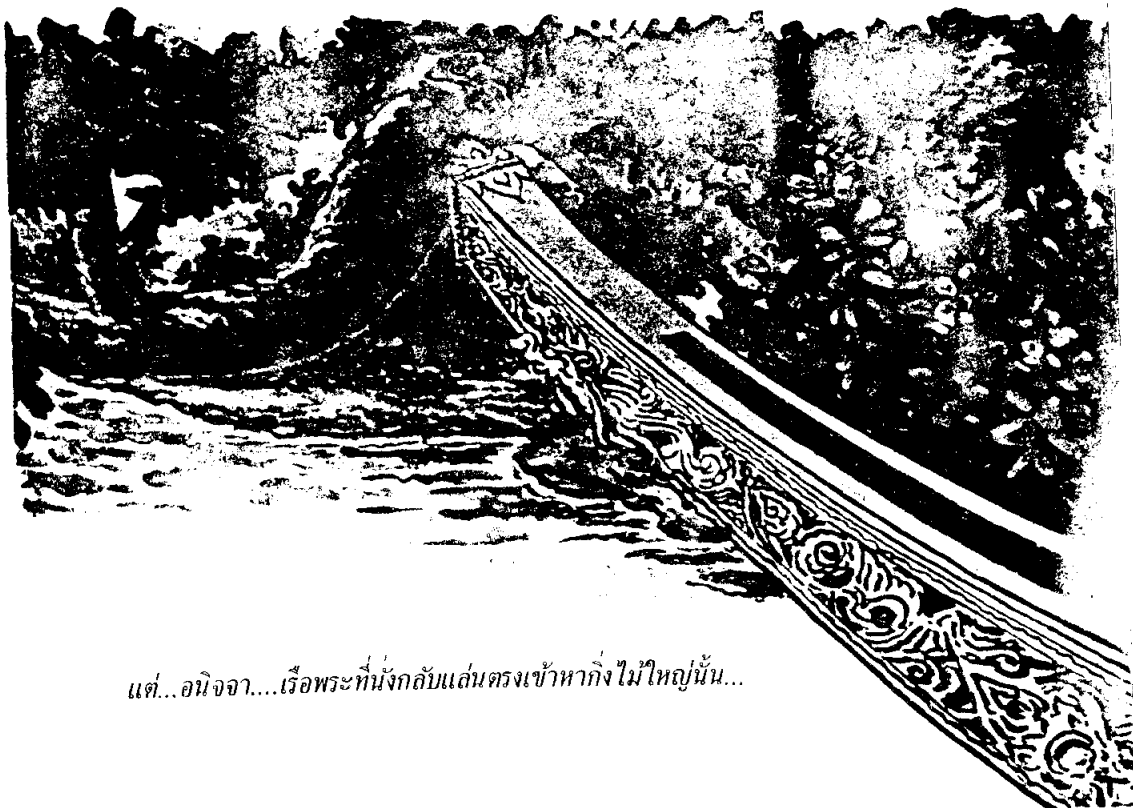
เมื่อพันท้ายนรสิงห์มองตรงไปข้างหน้าคลองที่แคบและคดเคี้ยวนั้น ก็ตกใจเป็นอย่างยิ่งด้วย
เห็นมีกิ่งไม้ใหญ่ทอดขวางอยู่เกือบครึ่งคลอง เรือพระที่นั่งนั้นเสาก็กำลังพุ่งไปเบื้องหน้าด้วย
ความเร็วของฝีพายและกระแสน้ำ

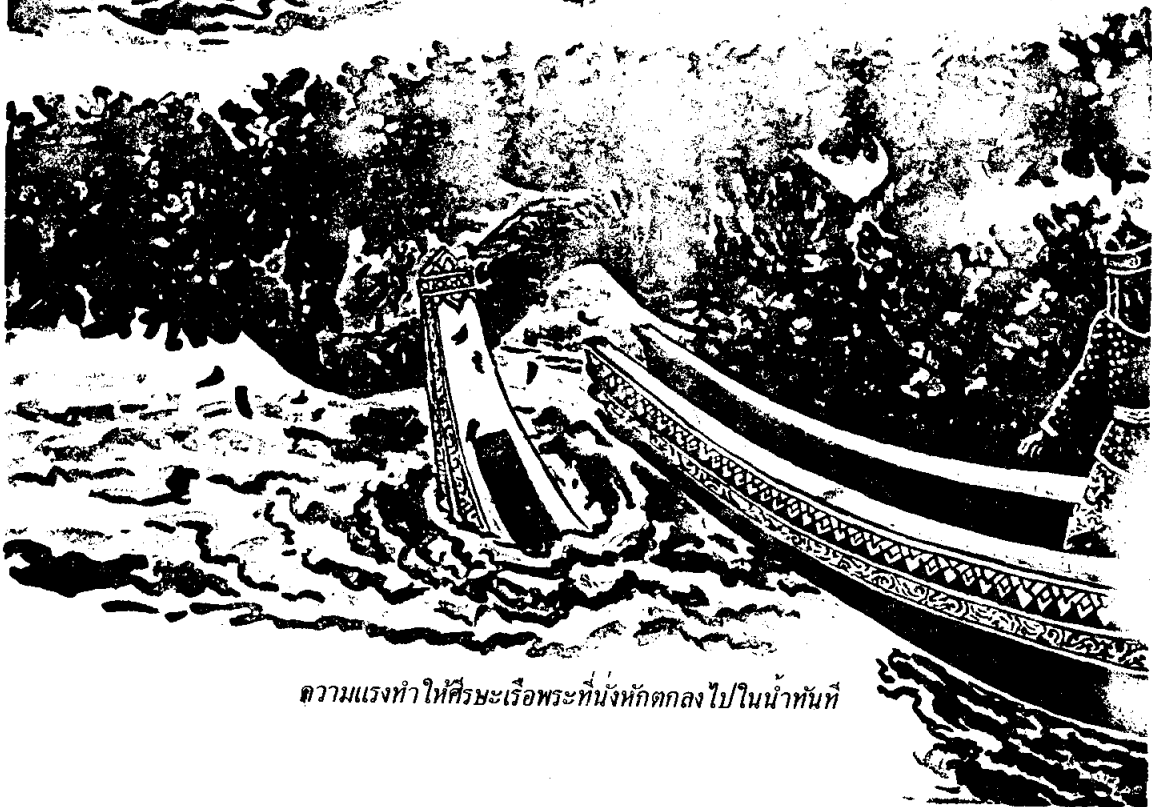
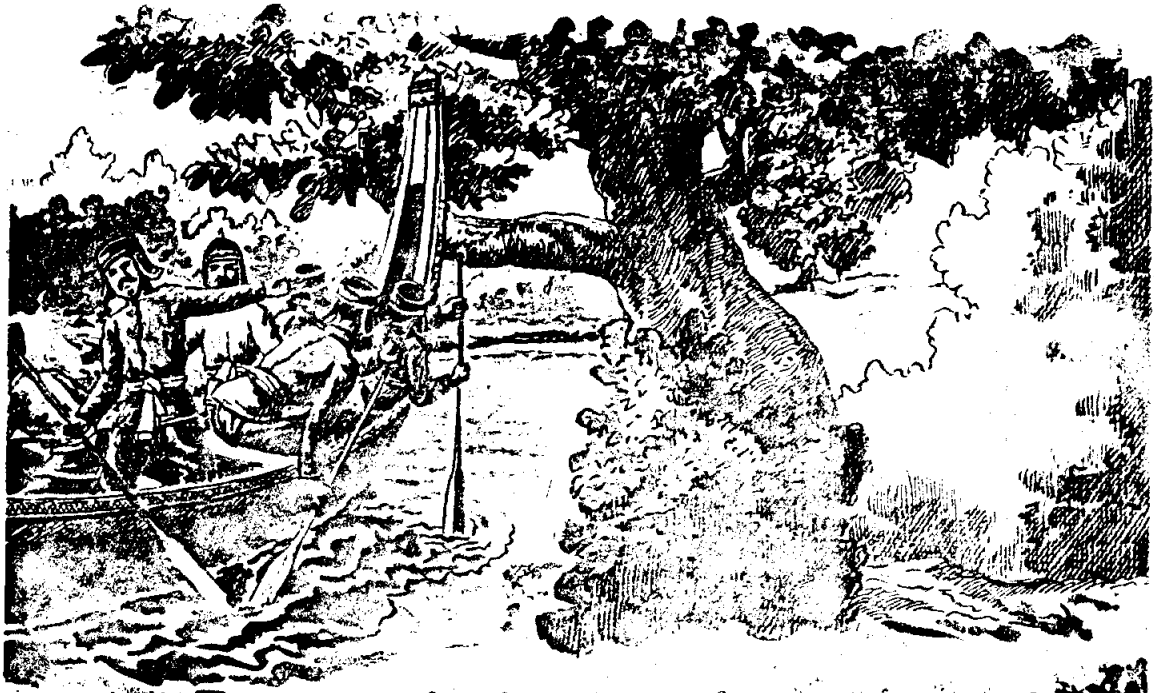

พันท้ายนรสิงห์พยายามตัดท้ายเรือให้ศีรษะเรือเบนพ้นจากกิ่งไม้ที่เห็นอยู่เบื้องหน้าอย่างสุด
ความสามารถ

แต่...อนิจจา...เรือพระที่นั่งกลับแล่นตรงเข้าหากิ่งไม้ใหญ่นั้น...

โครม.....เสียงดังสนั่นหวั่นไหว ศิริษะเรือพระที่นั่งกระทบกับกิ่งไม้ใหญ่แน่นเต็มที่

ความแรงทำให้ศิริษะเรือพระที่นั่งหักตกลงไปในน้ำทันที

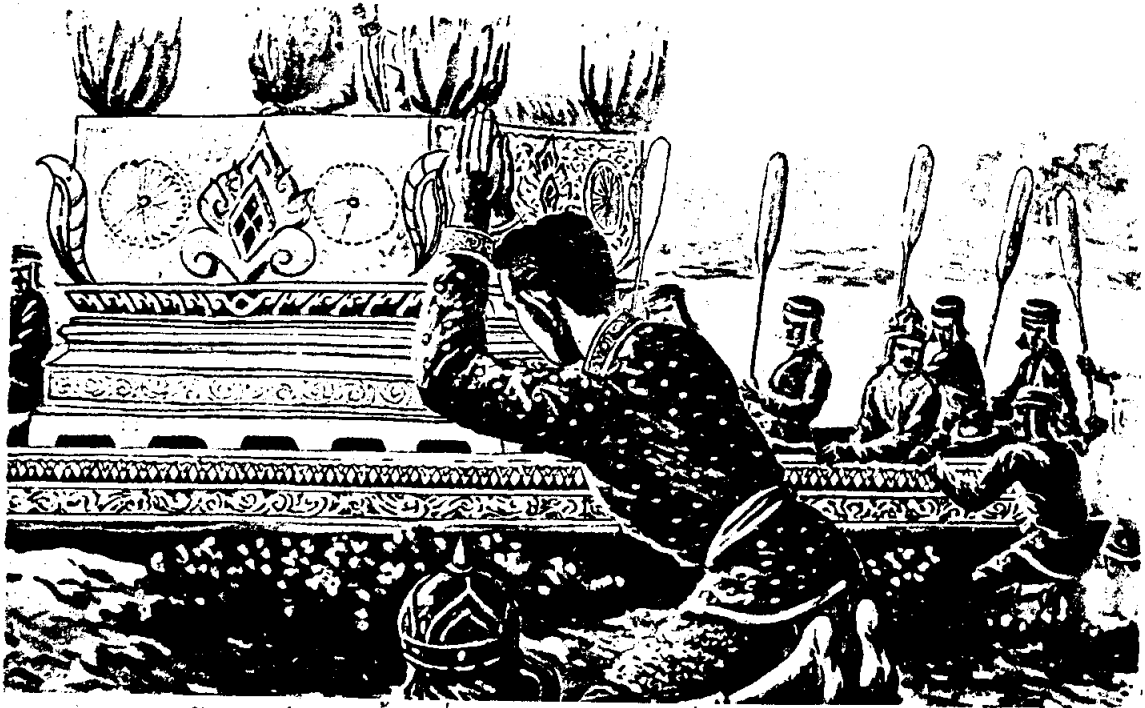

ทุกคนที่อยู่ในเรือพระที่นั่งต่างตกตะลึงพริ้งเพริด....

พันท้ายนรสิงห์ผู้นำสงสาร นิกรุได้ในฉับพลันทันทีถึงความผิด
และโทษที่ตนจะได้รับ

ตามกฎมณเฑียรบาลแต่เดิมนั้น “ถ้าและพันท้ายผู้ใด ถ้อยท้ายเรือพระที่นั่งให้ศิระเรือพระที่นั่ง
นั้นหัก ท่านว่าพันท้ายนั้นถึงมรณโทษ ให้ตัดศีรษะเสีย”

พันท้ายนรสิงห์กระโดดขึ้นบนฝั่กมั่งลงกราบพระเจ้าเสือที่ประทับในบุษบกนั้น

พร้อมก็ร้องทูลให้ตัดศีรษะตนตามกฎหมายเทียรบาล

ด้วยทรงเห็นว่าพันท้ายนรสิงห์มีความซื่อสัตย์ต่อหน้าที่ จึงตรัสยกโทษให้ “กจะยกโทษเสีย
ไม่เอาโทษเอ็งแล้ว เอ็งจงคืนมาลงเรือไปด้วยฤๅเถิด ซึ่งศีรษะเรือที่หัดนั้น กจะทำต่อเอาใหม่
แล้วเอ็งอย่าวิตก ไปเลย”

แต่พันท้ายนรสิงห์ผู้กล้าหาญหาขยอมไม่
อ้างว่าถ้าทำเช่นนั้นก็จะเสียขนบธรรมเนียมที่เคย
มีมา คนทั้งปวงจะดูหมิ่นได้

พระเจ้าเสือจึงให้บรรดาฝีพายที่ไปด้วย บันนูลดินขึ้น
เป็นรูปพันท้ายนรสิงห์

แล้วให้ทำพิธีตัดศีรษะรูปดินนั้นเสีย

แล้วตรัสข่าวว่า "อ้ายพันท้าย ซึ่งโทษเองถึงตายนั้น ถูกีประหารชีวิตเองเสียพอเป็นเหตุแทนตัวแล้ว เอ็งอย่าตายเลย จงกลับมาลงเรือไปด้วยกูเถิด" พันท้ายนรสิงห์นั้นตื่นตื่นในพระมหากรุณาธิคุณ แต่ก็ยังยื่นกรานขอให้ประหารชีวิตตนเสีย เพื่อมิให้ประชาชนดูหมิ่นพระเจ้าเสียด

พระเจ้าเสือขึ้นทั้งสงสารและเสียตายเป็น
พันท้ายนรสิงห์จนมิอาจกลั้นน้ำพระเนตรได้

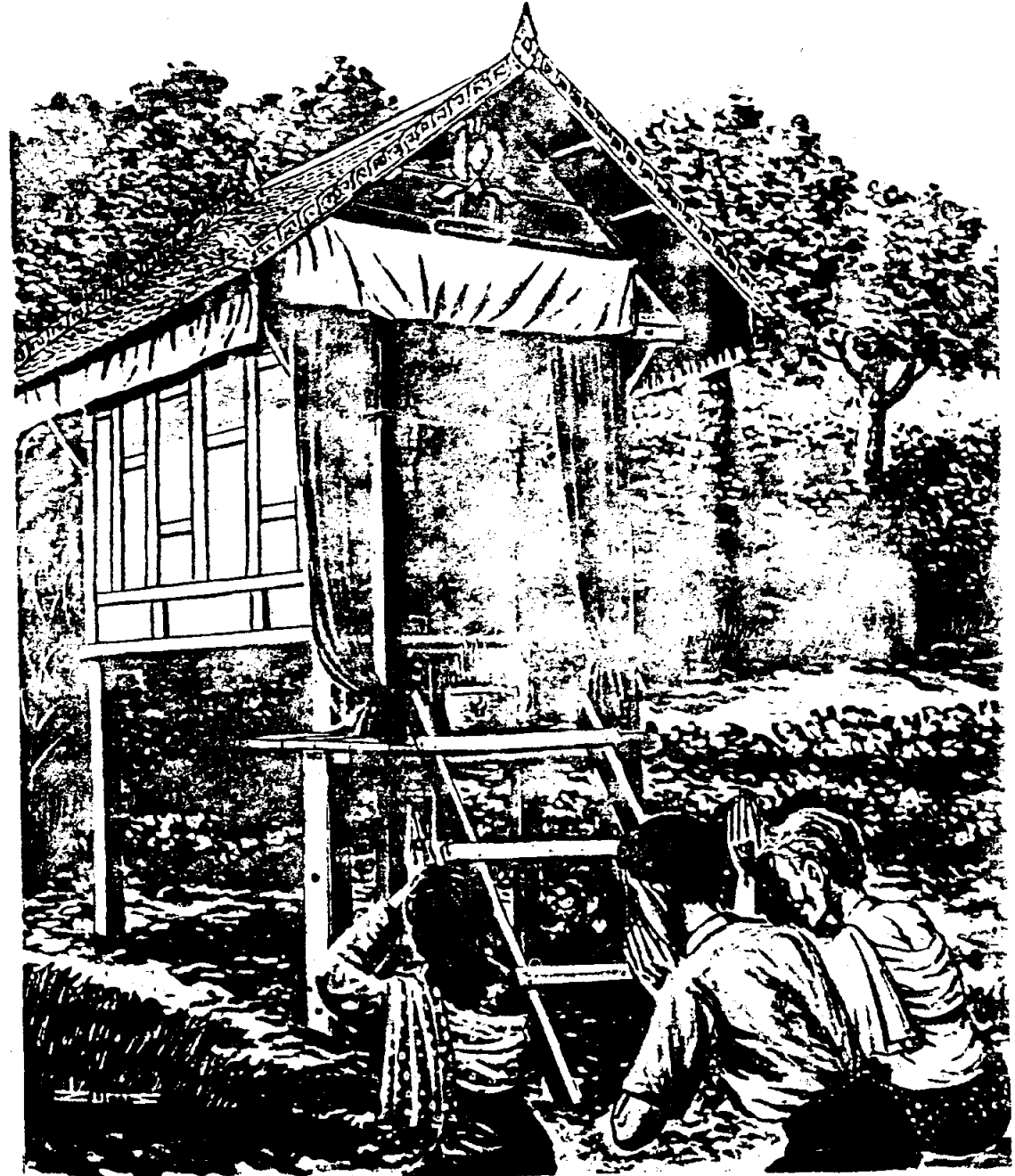

จำต้องสั่งให้ตัดศีรษะพันท้ายนรสิงห์เสีย
แล้วตั้งศาลเพียงตาขึ้นตรงที่ประหาร นำ
ศีรษะพันท้ายนรสิงห์ขึ้นพลีกรรมคู่กับ
ศีรษะเรือพระที่นั่งที่หัก ไปนั้น

ศาลเดิมตรงที่สร้างศาลเพียงตาอยู่ที่คลองโคกขาม จังหวัดสมุทรสาครจากศาลปัจจุบัน 4 กิโลเมตร ไม่สะดวกแก่ผู้ที่จะไปเคารพสักการะ ชาวบ้านจึงร่วมมือกันสร้างศาลใหม่ ตรงปากคลองโคกขามให้ชื่อว่า "ศาลเจ้าพ่อพันท้ายนรสิงห์" เพื่อยกย่องว่าพันท้ายนรสิงห์ นั้นเป็นยอดแห่งความซื่อสัตย์รักษาระเบียบแบบแผนราชประเพณียิ่งกว่าชีวิตของตน

คำถามท้ายบท

1. ชีวิตประวัติคืออะไร ถ้าจะเขียนเรื่องเกี่ยวกับชีวิตประวัติควรถือหลักเกณฑ์ใดบ้าง จงอธิบาย
2. บทนึ่งคดีประเภทประวัติศาสตร์ คืออะไร มีเกณฑ์การเขียนเรื่องนี้อย่างไร จงอธิบาย
3. ฝึกเขียนเรื่องก่อนประวัติศาสตร์
4. ฝึกเขียนเรื่องประวัติศาสตร์ยุคใหม่
5. ฝึกเขียนเรื่องประวัติศาสตร์ยุคโบราณ